

VIETOJ PRATARMĖS

Tądien, apie dvyliktą valandą, sustabdžiau savąjį BMW prie izoliatoriaus „Matroskaja tišina“ sienos. Išorinės apsaugos automobilis sustojo netoliese. Paskutiniu metu jie nustojo slapstyti, matyt, pakeitė taktiką, regis, rinksis psichologinį spaudimą. Parodęs advokato pažymėjimą, perėjau kontrolės postą ir pakilau į antrąjį aukštą. Čia buvo kartoteka, tad reikėjo užpildyti klientų iškvietimo korteles. Šiandien buvau nusprendęs susitikti tik su vienu klientu, kiti privalės luktelėti. Kartotekos budėtoja Maša tylėdama paėmė užpildytą kortelę ir paklausė:

– Ar tik vieno pageidaujate?

– Taip, vieno. Rytoj jis bus apklausiamas, reikia pasiruošti.

Maša pradėjo pildyti antrąją kortelės dalį, netrukus apsidairiusi, ar jos kas nors nesiklauso, pasilenkė prie manęs ir tyliai pasakė:

– Vakar pas mus buvo atėję pareigūnai iš Kovos su organizuotu nusikalstamumu departamento. Jie suregistravo visus jūsų klientus, užsiminė, kad esate mafijos advokatas.

– Ačiū, kad perspėjote, – padėkojau.

Tiesą sakant, jau žinojau, kad šios tarnybos pareigūnai man rodo išskirtinį dėmesį. Pastebėjęs, kad esu sekamas, supratau: pareigūnai pradėjo mane „globoti“.

Užkopęs į ketvirtąjį aukštą įžengiau į specialų kabinetą, skirtą susitikti su klientais. Igoris, mano ginamasis, nusikaltėlių pasaulyje žinomas asmuo, priklausantis įteisintųjų vagių luomui, buvo atvestas gana greitai.

Vos peržengęs slenkstį, jis skubiai tarė:

– Turiu prašymą. Per *bachūrus* skubiai išsiaiškink, ar Čižas (pravardė pakeista) yra vagis, ar ne? Tai skubu.

– Klausyk, nėra ko skubėti. Tau inkriminuojamas rimtas nusikaltimas, reikia ruoštis apklausai, o tu – apie Čižą... – tariau.

– Tie reikalai palauks. Pas tyrėją ryt paprasčiausiai neisiu. Reikia skubėti, nes vakar Čižas man atsiuntė „rašliavą“, kviečia susitikti. Svarbiausia yra tai, kad jei jis – ne vagis, o aš paspausiu jam ranką, tai kiti vagys mane pasmerks, ir už tokį poelgį teks atsakyti. Supratai? – paklausė jis.

Štai kokie jų įstatymai ir elgesio normos, pamaniau. Jiems svarbiausia – laikytis savojo „protokolo“.

– Gerai, viską padarysiu, – pažadėjau.

Išėjęs iš kabineto išsyk susidūriau su kalėjimo pareigūnais. Trijulė su aviganiu ir vaizdo kamera iškart žengė į kabinetą pas klientą, o kevirtasis – su radijo stotele – nusekė man iš paskos. Viskas aišku, dabar mano klientas bus iškrėstas. O jei ras narkotikų, pradėjau nerimauti. Ne, juk nieko jam neįnešiau (tokia buvo pagrindinė mūsų bendradarbiavimo sąlyga), betgi jie gali kažką pakišti, tada tikrai mane sulaikytų, eidamas tyliai mažčiau. Sulėtinau žingsnį, mano palydovas – irgi. Širdis pradėjo spurdėti. Nemalonus jausmas. Klientas – gana odiozinė asmenybė. Gali būti provokacijų. Netoli laukujų durų sucypė pareigūno radijas. „Švaru!“ – spėjau išgirsti.

– Advokate, sėkmės, saugokis, – mirktelėjęs pasakė pareigūnas ir apsigrėžė.

Ramiau atsikvėpiau. Išėjęs į lauką pastebėjau dešinėje stovintį užsieninį automobilį su *bachūrais*, laukiančiais žinių iš savojo boso. Kairėje pusėje lūkuriavo kriminalinės paieškos padalinio išorinės apsaugos „sekliai“...

Pirmoji mintis buvo tokia: o jeigu kuris nors iš ieškomų vaikinių po patikros bus sulaikytas, tada galiu būti apkaltintas ir aš. Kur eiti ir ką daryti?

ADVOKATĄ KOJOS MAITINA

1993 metų spalio

Maskvoje prasidėjo neramumai. Baltuosius rūmus apšaudė tankai. Gatvėse – susišaudymai. Prezidentas kovoja su maištaujančia Aukščiausiaja Taryba. Sėdžiu namie ir rengiuosi stojamiesiems egzaminams į advokatūrą. Sulaukęs trisdešimt penkerių, gyvenimą pradėdau iš naujo. Esu teisės mokslų kandidatas, baigęs Maskvos valstybinio universiteto Teisės fakultetą, dirbęs teisėsaugos sistemoje.

Taip jau susiklostė, kad po skyrybų su žmona, kuri buvo mano bendramokslė, mane išsikvietė personalo skyriaus viršininkas, pulkininkas. Jis pranešė, kad artimiausiu metu mano pareigybė bus naikinama, todėl man siūlo vykti į komandiruotę šalies pakraštyje. Pagal jo toną ir žodžius supratau, kad tai „suorganizavo“ mano buvęs uošvis, aukšto rango karininkas. Personalo skyriaus viršininko pasiūlymas manęs nenustebino, nes iš tiesų kažko panašaus ir tikėjaisi, tad buvau pasirošęs tokiam įvykių posūkiui.

– Tiesą sakant, norėjau išeiti iš darbo. Jau parengiau atsistatydinimo raportą, – tariau.

– Pateikite raportą pagal numatytą tvarką, – nė kiek nesistebėdamas pasakė personalo viršininkas.

– Tai jau padariau.

– Gerai, tada laukite. Manau, problemų nebus.

Netrukus buvau atleistas iš teisėsaugos organų ir privalėjau nuspręsti, ką veiksiu ateityje. Turėdamas teisės fakulteto diplomą ir teisės mokslų kandidato laipsnį, jaučiausi kiek pranašesnis už kitus. Galėjau dirbti dėstytoju. Vis dėlto tada, dešimtojo dešimtmečio pradžioje,

dėstytojo pareigos nebebuvo prestižinės ir gerai apmokamos. Dirbti paprastu teisininku privačioje ar valstybinėje įstaigoje ir sėdėti prie dokumentais apversto stalo nuo devintos iki šeštos – tokia perspektyva manęs visiškai neviliojo. Kaip tik tada kilo mintis stoti į advokatūrą. Kodėl gi ne, pamaniau, tektų dirbti su žmonėmis, darbo diena galėtų trukti vos kelias valandas, be to, visada būtų aiškus galutinis rezultatas!

Pasirengti ir išlaikyti advokatūros egzaminus laiko daug neprireikė. Netrukus buvau priimtas į Maskvos advokatų kolegiją – kol kas bandomajam laikotarpiui. Buvau nukreiptas į vieną teisinių konsultacijų padalinį Tagankos rajone. Šis veikė dviaukščio pastato antrajame aukšte. Buvo kalbama, kad seniau šiame pastate buvo įsikūręs milicijos skyrius, kuris koordinavo miesto požeminio metro apsaugą. Po garsiosios bylos, pagal kurią sukurtas filmas „Žmogžudystė Ždanovo gatvėje“, šis milicijos padalinys buvo likviduotas. Dauguma jo pareigūnų buvo patraukti baudžiamojon atsakomybėn ir nuteisti už KGB darbuotojo nužudymą. Keli nuteistieji buvo sušaudyti. Po šių įvykių VRM atsisakė patalpų, ir jos buvo perduotos Advokatų kolegijai. Netrukus ten įsikūrė teisinių konsultacijų kontora – keturiasdešimt penki advokatai.

Įžengiau į vedėjo kabinetą ir prisistačiau.

– Na, ką gi, – tarė vedėjas, – egzaminus išlaikėte... Tikriausiai prisimenate, kad esate priimtas bandomajam laikotarpiui ir per tris mėnesius privalėsite įrodyti, jog esate visateisis advokatas.

– Taip, žinoma, prisimenu, – linktelėjęs tariau.

– Kokias bylas norėtumėte tirti?

– Civilines.

– Kodėl būtent civilines, o ne baudžiamąsias? – pasiteiravo vedėjas.

– Jos man artimesnės... Tiesą sakant, nelabai norėčiau imtis baudžiamųjų...

– Vis dėlto kodėl? – neatlyžo vedėjas.

– Nežinau, – tariau gūžtelėjęs pečiais, – man atrodo, kad civilinėms byloms tirti tikčiau labiau.

– Ne, – papurtęs galvą paprieštaravo vedėjas, – mūsų profesija yra įvairiapusė. Privalėsite tirti ne tik civilines, bet ir baudžiamąsias bylas.

– Gerai, imsiuosi visų bylų, – sutikau.

Tada dar nežinojau, kad man teks tirti vien baudžiamąsias bylas, o prie civilinių net neprisiliesiu. Vis dėlto išeidamas iš kabineto buvau apsisprendęs nesiimti bylų, susijusių su žmogžudystėmis ir prievartavimais, nes buvau įsitikinęs, kad tokie nusikaltimai iš esmės yra atgrasūs. Savojo žodžio netesėjau. Tiesa, nors ir stengiausi išvengti prievartavimo bylų, bet be pagalbos teikimo asmenims, įtariamams įvykdžius žmogžudystę, beveik nieko kito ir neveikiau.

1993 metais kriminalinė padėtis Maskvos mieste buvo gana įtempta. Nusikalstamumas sostinėje sparčiai augo. Jau veikė daugiau nei dvidešimt didelių nusikalstamų grupuočių, o daugybės mažų, atskirus kiemus ir nedideles gatveles vienijančių neregistruotų brigadų, irgi turėjusių įtakos kriminogenei padėčiai, nebuvo įmanoma suskaičiuoti.

Bendroji kriminalinė padėtis mieste pasiekė pavojingą ribą. Per šiuos metus Maskvos gatvėse banditai surengė dvidešimt devynis ginkluotus susirėmimus, per juos žuvo aštuoniolika žmonių, keturiasdešimt septyni buvo sužeisti. Beveik visos organizuotos nusikalstamos grupuotės užsiėmė reketavimu, bet kiekvienos jų specifika buvo skirtinga, skyrėsi ir įtakos sferos.

Sostinės nusikalstamą pasaulį buvo galima palyginti su vaikiška mozaika, kurią sudaro įvairiaspalvės detalės – atskiros nusikalstamos grupuotės ir jų smogikai.

Iš pradžių nusikalstamos grupuotės Maskvoje buvo formuojamos pagal jų kūrėjų gyvenamąją vietą ar įtakos zonas. Kartais pradinėje formavimosi stadijoje abu kriterijai sutapdavo, tačiau dažniausiai nu-

sikalstamų grupuočių įtakos zonos nebuvo labai apibrėžtos ir niekada nesutapo su istorinėmis gaujų kūrimosi vietomis. Jų įtakos sferos ribų prognozuoti nebuvo įmanoma. Jos nuolat kito. Verslo įmonės įgydavo grupuotės „stogą“ nepriklausomai nuo šios veikimo vietos. Atsitikdavo taip, kad pramoninių prekių turgavietės „globodavo“ kelios grupuotės.

Ką veikė milicijos vadovai, kai nusikaltėlių veikla vis aktyvėjo? Siekdamas sutramdyti didėjančią nusikalstamumą, vidaus reikalų ministras 1993 m. vasario 17-ąją pasirašė įsakymą dėl Maskvos regioninės kovos su nusikalstamumu valdybos (RKONV) įkūrimo. Ši valdyba buvo kuriama garsiosios MUR'o (Maskvos kriminalinės paieškos) 6-osios valdybos, kuri irgi kovojo su organizuotu nusikalstamumu, pagrindu. RKONV veikė Šabolovkos gatvės šeštajame name, buvusio SSKP Oktiabrsko rajono komiteto pastate. Pirmasis šios organizacijos viršininkas buvo Vladimiras Rušaila, iki tol dirbęs pulkininku viename MUR'o skyrių.

Miesto vidaus reikalų valdybos vadovai naująjį darinį vertino skeptiškai. Ir kai V. Rušaila pradėjo rinktis pavaldinius, ne kiekvienas skyriaus, valdybos, padalinio viršininkas sutikdavo jam atiduoti geriausius darbuotojus. Todėl į RKONV atėjo žmonės, neilgai dirbę VRM sistemoje ir dar nespėję pasižymėti. Vis dėlto greitai, žinoma, ne be merijos pagalbos, RKONV tapo šiuolaikine technika aprūpintu mobiliu padaliniu. Svarbiausias jos vadovo V. Rušailos nuopelnas – savo pavaldiniams jis sugebėjo įskiepyti nugalėtojų psichologiją, tad šie pajėgė spręsti sudėtingiausias ir bekompromises užduotis, nesutrikinti kilus nenumatytoms aplinkybėms. Be to, jam pavyko įgyti visišką pavaldinių pasitikėjimą, nes tvirtai gynė savo darbuotojus. Beveik visais atvejais, kai už tarnybinių įgaliojimų viršijimą arba dėl kitų nusižengimų pavaldiniams grėsdavo baudžiamosios bylos, jos niekada nepasiekdavo teismo – V. Rušailai pavykdavo jas užgniaužti. Bet tik pradinėje stadijoje. Vėliau, kai V. Rušaila paliko RKONV, šiai tarnybai

pradėta reikšti daug pretenzijų, kai kurie pareigūnai buvo patraukti baudžiamojon atsakomybėn už korupciją, tarnybinių įgaliojimų viršijimą ir prievartavimą duoti kyšį. 2001 metais RKONV buvo likviduota, o buvęs V. Rušailos pavaduotojas generolas Orlovas slapstėsi nuo jo baudžiamąją bylą tyrusių pareigūnų.

Jau nuo dešimtojo dešimtmečio vidurio dauguma kriminalinio pasaulio „elito“ ir paprasti smogikai pradėjo bijoti RKONV, kuri pamažu ėmė veikti lyg galingas siaubūnas.

Taigi pradedu naują, kol kas bandomojo laikotarpio trukmės, advokato gyvenimą.

Išėjęs iš vedėjo kabineto apsidairiau. Antrasis aukštas buvo padalytas į dvi nelygias dalis. Vienoje pusėje – vadinamosios gamybinės patalpos, kitoje – „gyvenamoji zona“: vedėjo kabinetas ir nedidelė virtuvėlė, kurioje buvo šaldytuvas, kavos virimo aparatas, mikrobangų krosnelė. Čia dažniausiai ir rinkdavosi advokatai. Sunku pasakyti, kodėl ši patalpa buvo vadinama „virtuve“. Tikriausiai todėl, kad joje galėjai išgirsti visas paskalas. Kiek toliau – nedidelė, raudonąjį kampeį primenanti salė su knygų prigrūstomis spintomis, kartu ji buvo ir aktų salė, ir biblioteka. Joje kartą per mėnesį vykdavo bendri posėdžiai. Gamybinei zonai priklausė kita salė (su stalais ir kėdėmis, joje klientai laukdavo susitikimo su advokatais) ir keli nedideli kabinetai, kurių durys buvo išdėstytos priešpriešais. Šiuose kambarėliuose daugiausia galėjo tilpti keturi žmonės. Nedidelis stalas, kėdė advokatui, kelios kėdės lankytojams – štai ir visi kabineto baldai.

Vedėjas mane įspėjo, kad dusyk per savaitę privalėsiu ateiti budėti. Vėliau paaiškėjo, kad man, kaip „žaliam“ naujokui, teks budėti šeštadieniais, o antrąsyk – darbo dieną.

Įžengiau į virtuvę ir atsisėdau prie stalelio. Netrukus pradėjo rinktis advokatai, būsimi kolegos. Jie mane sutiko gana draugiškai. Vėliau

sužinojau, kad visi darbuotojai pagal svarbą ir prieinamumą yra skirstomi į tris kategorijas. Maždaug dešimt-penkiolika advokatų buvo „kieti“ – turėjo nuolatinių klientų ir rinkdavosi vien tik pinigingsus užsakovus. Keletas advokatų pirmenybę teikė baudžiamosioms byloms. Į juos dažniausiai kreipdavosi klientai, gavę rekomendacijas iš ankstesniųjų užsakovų. Mat advokatui nereikia reklamos. Veikia sistema „iš lūpų į lūpas“, kai vienas klientas informuoja kitą. Apie tokius advokatus sklandė gandai, kad šie yra visagaliai. Visgi advokatai patys skleidė tokias kalbas, esą jie gali išspręsti bet kokią klausimą, žinoma, už pinigus. Kitaip tariant, jie lyg ir netiesiogiai užsimindavo, kad gali duoti kyšį teisėjams ir prokuratorams. Žinoma, niekas jų už rankos nepagavo... Šie advokatai buvo labai paklausūs.

Antroji kategorija – vidutiniokai. Jų buvo daug ir jie priminė viduriniąją klasę. Trečioji, labai maža, – tai „vargšai“ advokatai, kitaip tariant, tie, kurie neturėjo nuolatinių klientų. Jie gyveno iš vadinamųjų žodinių konsultacijų.

Konsultacijų biure pasitaiko ir paskirtų bylų (nemokamų), kitaip tariant, nukreiptų pagal Baudžiamojo kodekso (senojo kodekso) 49-ąjį straipsnį. Šias bylas dažniausiai nukreipdavo VRM pareigūnai, prokuratorai ir teismai. Jose advokatai privalėjo garantuoti gynybą dviejose – tyrimo ir teismo nagrinėjimo – stadijose. Tikriausiai suprantate, kad advokatai nelabai domėjosi šiomis bylomis. Tiesa, vėliau padėtis pasikeitė ir prie nemokamų bylų nusidriekė eilė. Kartais ir man tenka imtis tokių bylų, kelis syk net buvo apėmęs azartas, tad į jas gilinausi labai rimtai.

Taigi sėdėjau virtuvėje ir sveikinausi su čia užsukančiais advokatais. Visi norėjo su manimi susipažinti. Daugelis klausinėjo, kur dirbau anksčiau, kodėl pasukau į advokatūrą. Stengiausi atsakinėti trumpai, nes kol kas pats dar nesuvokiau, ar man patinka šis užsiėmimas.

Pokalbis virtuvėje užsitęsė. Susipažinę advokatai pradėjo pasakoti nutikimus iš savo praktikos. Klausydamasis supratau, kad advokatai – kaip medžiotojai ir žvejai. Jei šie pasakodavo apie didžiulę žuvį ar nudobtą žvėrį, tai iš advokatų pasakojimų aiškėjo, kad jie yra protingi, išradingi, o teisėjai, prokurorai ir tyrėjai – kvailiai. Suprantama, advokatai per darbo metus sukaupia daug įdomių faktų. (Aš irgi daug tokių esu sukaupęs.) Visgi turiu pripažinti, kad pramanų, esą „advokatas lyg supermenas įveikia tyrėją ir teisėją“, tarp jų nesama. Regis, mano atvejai komiškesni. Vėliau papasakosiu apie kai kuriuos jų išsamiau.

Pirmuosius du mėnesius konsultavau piliečius. Dažniausiai kreipdavosi pagyvenę žmonės. Visi klausimai buvo susiję su civiline teise, tiksliau tariant, su gyvenamojo būsto teisės aktais. Nedidelė dalis bylų – dėl palikimų. Kartais priimamajame matydavau ir liūdny žmonių. Jie kreipdavosi dėl buitinių nusikaltimų. Žmonės audringai švęsdavo gimtadienį ar kitą šventę, o vėliau į darbą paleisdavo virtuvinius peilius, kirvius mėesai kapoti, tad atsirasdavo ir nukentėjusiųjų. Dažniausiai žmogžudysčių pavykdavo išvengti, – nors pasitaikė ir jų, – bet įvairaus sunkumo kūno sužalojimų būdavo daugybė. Neretai kreipdavosi tie, kurie pirmi pradėdavo muštynes, tad prašydavo advokato juos apginti.

Pirmąją savo bylą gerai pamenu. Kartą pas mane atėjo penkiasdešimt penkerių metų vyras su žmona. Jis buvo vienos Maskvos įmonės meistras. Kolektyve dirbo daug moterų. Kartą vienos darbuotojos bute buvo švenčiama. Atsitiko taip, kad linksmybių įkarštyje, kai jau buvo nemažai išgerta, pasirodė kitos darbuotojos sugyventinis. Jis meistrui pavyduliavo savo draugės. Vyras apsižodžiavo, vėliau meistras į kavalierių šovė iš pistoleto. Šis buvo sunkiai sužeistas. Pagal Baudžiamąjį kodeksą meistrui grėsė aštuoneri metai nelaisvės.

Tyrimas tęsėsi pusmetį, vėliau – teismas. Siekiau įrodyti, kad tai buvo savigny, bet teisėjas netikėjo, klausinėjo, kodėl jis tą pistoletą buvo atsinešęs. Teismo posėdžiai kelis syk buvo atidėti. Galiausiai –

nuosprendis. Mano ginamasis gavo trejus metus lygtinai, o nuosprendžio vykdymas buvo atidėtas. Tai buvo puiki baigtis. Tačiau po pusmečio meistras mirė. Kaip vėliau pasakojo jo žmona, vyras nepajėgė iškęsti metus trukusio tyrimo ir teismo posėdžių.

Tęšiau darbą teisinių konsultacijų kontoroje. Dažnai konsultacijų biuro veiklą lygindavau su kolūkiu. Dukart per mėnesį rinkdavomės į bendrus susirinkimus. Iš pradžių vedėjas supažindindavo su aukštesniosios organizacijos – Maskvos miesto advokatų kolegijos – reikalavimais. Dažniausiai pranešimai būdavo finansinio ir ūkinio pobūdžio, pavyzdžiui, kokio dydžio mokesčius privalome mokėti kolegijai išlaikyti. Vėliau buvo nagrinėjami vidaus klausimai: klausomi pranešimai ir ataskaitos apie stažuotojų (stažuotojais buvo vadinami jaunuoliai, neseniai baigę aukštąją mokyklą ir atliekantys aštuonių ar devynių mėnesių stažuotę) ir kitų advokatų darbą. Ataskaitos buvo gana formalaus pobūdžio. Labiausiai mane stebino, kad iš jaunųjų advokatų buvo reikalaujama teismuose sakytų kalbų įrašų. Stažuotojas trumpai papasakodavo apie bylą, išsakydavo savo nuomonę, o vėliau įjungdavo diktofoną ir visi klausydavosi jo kalbos. Žinoma, ji buvo įrašyta ne teisme, o stažuotojo namuose. Tačiau šios taisyklės buvo griežtai laikomasi. Vėliau – dviejų dalių aptarimas: teigiamos ir neigiamos patirties. Iš pradžių buvo kalbama apie trūkumus, vėliau buvo aptariami teigiami advokatų veiksmai. Visa tai tebuvo tik formalumas, niekam nebuvo įdomu – juk advokatas patirtį ir profesionalumą kaupia metų metus, o jo meistrystė priklauso nuo nagrinėtų bylų kiekio. Visgi tvarka yra tvarka!

Kai advokatūroje prasidėjo reformos, pasinaudojau tuo ir perėjau dirbti į savarankiškai veikiančią privatų advokatų biurą. Maždaug po pusmečio ėmiau dalyvauti baudžiamuosiuose procesuose. Iš pradžių imdavausi gana paprastų bylų ir jose dalyvaudavau kaip advokato padėjėjas, kitaip tariant, būdavau pagalbininkas. Tačiau vėliau, kai ban-

domasis laikotarpis baigėsi ir įgijau visateisio advokato statusą, jau gaudavau ir sudėtingesnių bylų.

Labai gerai pamenu savo pirmąją teisminę baudžiamąją bylą, kurią vertinu kaip gerą pamoką – kolega man iškrėtė kiaulystę. Apie tai papasakosiu išsamiau.

Kartą atvykau budėti. Buvo pirmadienio pusiaudienis. Įžengęs į biurą išsyk pastebėjau, kad aktų salėje, į kurią paprastai rinkdavosi lankytojai, buvo daug žmonių. Pravėręs kabineto duris garsiai paklausiau:

– Kuris pirmasis laukia pas advokatą?

Į kabinetą įėjo pagyvenusio moteris. Ji kreipėsi dėl gyvenamojo būsto. Po jos – vyras, jis norėjo išsiaiškinti dėl testamentu. Priėmęs keletą lankytojų pakilau eiti į virtuvę išgerti arbatos, tačiau pravėręs kabineto duris susidūriau su moterimi ir vaikinu.

– Ar jūs – advokatas? – pasiteiravo moteris. – Gal galite mus priimti?

– Taip, žinoma, – linktelėjęs tariu. – Tik norėčiau išgerti arbatos. Po dešimties minučių priimsiu.

– Gerai, mudu palauksime...

Virtuvėje išgėriau arbatos, pasikalbėjau su kolegomis ir grįžau. Tačiau nei moters, nei jaunuolio prie kabineto nebuvo. Atsisėdau prie stalo, atsiverčiau knygą manydamas, kad lankytojai persigalvojo. Netrukus durys prasivėrė. Ant slenksčio stovėjo Sergejus, mūsų stažuotojas. Rankose jis laikė Baudžiamojo kodekso tomą.

– Klausyk, – kreipėsi į mane tujindamas, – gal turi Procesinį baudžiamąjį kodeksą? Atėjo moteris, regis, neprasta byla dėliojasi...

– Gerai, tuoj atnešiu. Kuriame kabinete būsi?

– Sėdžiu priešais.

Sergejus išėjo. Iš portfelio ištraukęs Procesinį baudžiamąjį kodeksą, išėjau į koridorių, įžengiau į priešais esantį kabinetą ir nustebau